

סוגרים שבוע

מספרים ש...

תמימות של ילד

"את השיעור הכי טוב בחיים שלי מה זה אומץ ומהי מסירות למדתי מילד קטן. בן חמש בסך הכול.

זה קרה לפני כמה שנים כשעבדתי כמתנדבת בבית החולים סטנפורד. הכרתי שם ילדה קטנה בשם ליוזה שסבלה ממחלה נדירה וקשה. הסיכוי היחיד שלה להחלמה היה לעבור תהליך של החלפת דם עם אחיה בן החמש, שחלה באותה מחלה ובאופן פלאי החלים ממנה. בדמו היו נוגדנים כנגד המחלה.

הרופא הסביר את המצב הקשה של האחות לילד הקטן ושאל אותו אם הוא מוכן לתת את דמו לאחותו.

ראיתי שהוא מהסס לרגע לפני שאמר לרופא "כן, אני אעשה זאת בשמחה כדי להציל את ליוזה".

כאשר שכבו השניים במיטותיהם הצמודות בתהליך העברת הדם, הוא חיך, ממש כמו כולנו, למראה הצבע החוזר לחייה של ליוזה.

ואז הוא פנה אל הרופא ושאל בקול רועד "דוקטור, האם אתחיל למות מיז?". התברר שהילד פשוט לא הבין את דבר הרופא. הוא חשב שעליו לתת לאחותו את כל דמו ולמות כדי להצילה. כשאמר כן להצעת הרופא – לדבר הזה הוא אמר כן".

(על פי Chicken soup for the soul)

נקודה למחשבה: לאחרונה התפרסמו לא מעט סיפורים של אנשים שהחליטו לתרום כליה אחת לאדם שאינם מכירים. מה עובר לכם בראש ובלב כשאתם שומעים על מעשה כזה?

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

* **ישראלים** – "וּנְפַלְנוּ אֲנִי וְעַמָּהּ בְּכָל הַיָּמִים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ" (לג,טז) - יש בתי מלון בעולם שמעקמים את האף למראה תיירים ישראלים וטוענים שהם גסי רוח וגנבים. האם זו סתם אנטישמיות או תיאור מציאות? מה לדעתך מאפיין את האופי הישראלי, לטוב ולרע שבו?

* **שבת** - "אך את שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדרתיכם" (לא,יג) – עֲצְמוּ לְרַגְעַת אֶת הַעֵינַיִם וְחֻשְׁבוּ אֵילֹה אֲסוּצִיאֲצִיּוֹת מַעֲלָה לְכֶם הַמִּילָה - 'שבת'... שתפו זה את זה בְּמָה שֶׁלָּה. האם הופתעתם? מהי שבת בשבילכם – יום חופש מבית ספר או מעבודה? זמן לבילוי ושיחה עם המשפחה? יום ללימוד תורה והתמלאות רוחנית? האם אתם מרוצים מאיך שנראית השבת שלכם?

מתוך הפרשה

תקציר הפרשה: המשך עניני המשכן: מחצית השקל, שמן המשחה, סמני הקטורת, האומנים למשכן * שמירת השבת * נתינת הלוחות * מעשה העגל ומה שהתרחש בעקבותיו (שינוי הנהגה, אוהל משה, לוחות שניים וחיידוש הברית)

על אנשים ועל שקלים

לפעמים אנחנו צריכים לספור משהו. כסף, מצרכי מזון או משחקים. עבור כל מי שיועד קצת חשבון זה לא דבר מסובך בכלל. אך פרשת השבוע מלמדת אותנו שכאשר סופרים אנשים יש לעשות זאת באופן שונה. "כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְקֻדֵיהֶם וְנָתַנוּ אִישׁ כְּפָר נַפְשׁוֹ לַה' בְּפָקֵד אֹתָם וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם גִּגְגַּךְ בְּפָקֵד אֹתָם". אין לספור ישירות את האנשים, אלא יש לאסוף חצי שקל מכל אחד מהם, לספור את הכסף ולפי זה לדעת את מניין האנשים.

מדוע? מה הבעיה לספור את האנשים ישירות?

ספירה של כמה פריטים מתייחסת לכולם בצורה אחידה ומעניקה לכל אחד מספר סידורי ותו לא. גישה כזו באה בחשבון כאשר עוסקים בשטרות כסף, אך לא כשמדובר באנשים. כל אדם הוא עולם מלא, עם אישיות ייחודית שאין עוד כדוגמתה. התורה מלמדת אותנו שבני אדם אינם מספרים (לצערנו, אנו זוכרים פעם אחת בהיסטוריה, רק לפני כשבעים שנה, בה הפכו בני אדם למספרים...). אסור להתעלם מהשוני והאיכות הייחודית שיש לכל אחד מהם, וראוי להתייחס לכל אדם בהתאם לאופיו המיוחד. מה לעשות כדי לבצע בכל זאת את הספירה? לזה יש פתרון טכני - נוטלים מהאדם חפץ כלשהו ואותו סופרים.

ייתכן שיש בלקיחה הזו מסר נוסף לאדם – דע לך שערכך אינו תלוי רק בעצם קיומך ונוכחותך כאן אלא במה שאתה תורם ונותן. אדם יכול להיות נוכח ימים ושנים אבל מלבד עצם קיומו לא טרח להשפיע, להעניק ולהותיר חותם. מצוות מחצית השקל מכוונת את האדם למצוא את ערך חייו בנתינה ובתרומה לזולת ולא להסתפק בעצם הקיום.

מדוע לוקחים רק מחצית ולא שקל שלם?

אפשר לראות בזה תזכורת לאדם שכמה שהוא מוכשר ומוצלח הוא עדיין לא שלם. תמיד יהיה תלוי באנשים נוספים ועליו לכבד אותם ולתת להם את מקומם הראוי.

מעבר לזה 'מחצית השקל' מסמלת בעצם את חיי האדם. כל אחד מאיתנו נולד כשיש בידו 'מחצית' – כל הדברים שקיבל מהוריו ומבורא עולם מבלי שהצטרך לנקוף אצבע למענם: עצם החיים, הגוף, הבריאות הכשרונות. משימת חייו היא להשלים את החצי השני. להוסיף בעצמו את כל הדברים שהוא מסוגל לעשות, בבחירות הטובות ובמעשים הנכונים שיעשה לאורך כל חייו.